

Sygn. akt II KO 68/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **M. L.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i in.

na posiedzeniu bez udziału stron,

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2021 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt XVIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. apelacji obrońcy, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 kwietnia 2019 r., mocą którego M. L. został uznany za winnego popełnienia zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy lat pozbawienia wolności. W sprawie nie wywiedziono kasacji.

Do Sądu Najwyższego wpłynęły dotychczas dwa wnioski o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) sporządzone osobiście przez skazanego i w związku z tym zapadły dwa postanowienia wydane przez Sąd Najwyższy w trybie art. 545 § 3 k.p.k.: z 27 listopada 2020 r., II KO

67/20, i z 4 sierpnia 2020 r., II KO 27/20. Obecnie M. L. złożył kolejny wniosek, w którym domagał się uznania go za niewinnego, wskazując, że podczas procedowania w jego sprawie doszło do niedopuszczalnych błędów funkcjonariuszy publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia braków formalnych.

Zacząć trzeba od tego, że dyskusyjnym jest charakter wniesionego przez skazanego pisma, w którym *de facto* nie wskazano żadnego dowodu o charakterze *propter nova*, co jest warunkiem podjęcia próby uruchomienia procedury z rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Cała pretensja wnioskodawcy skierowana została na zaistnienie domniemanych błędów proceduralnych na etapie postępowania przygotowawczego oraz postępowania jurysdykcyjnego; konkretnie skazany kwestionował udział w postępowaniu prokurator E. M. K.. Autor wniosku na czas wyjaśnienia wskazanej przez niego „nieścisłości”, którą określił jako „nowy dowód”, domagał się „zawieszenia kary pozbawienia wolności” wymierzonej mu przez Sąd Okręgowy w Ł. i zamiany jej na dozór policyjny. Na poparcie zasadności żądania dołączył pismo z Prokuratury Okręgowej w Ł. (PO V WO (...)), zapewniając, że na podstawie tego dokumentu powinien zostać uniewinniony.

Dalszy wywód należało poprzedzić wyjaśnieniem, że na straży zapobiegania tego typu sytuacjom, w których do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem prowadziłyby pisma skazanego zawierające polemikę z poczynionymi ustaleniami bez podania rzeczowych argumentów, czyniącym zadość treści art. 540 k.p.k. - stoi przepis art. 545 § 3 k.p.k. Zgodnie z tym uregulowaniem, Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, odmawia jego przyjęcia bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma.

Wracając do wniosku M. L. – zakładając, że chodziło mu o podstawę wznowieniową określoną w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. – należało przywołać dwie okoliczności, których zaistnienie nie tylko nie otwierało skazanemu drogi do wzruszenia zaskarżonego wyroku i ponownego przeprowadzenia procesu, ale wręcz blokowało w ogóle przyjęcie tego wniosku. I tak należało zwrócić uwagę na fakt, że pismo z Prokuratury Okręgowej w Ł. przedłożone przez wnioskodawcę dowodzi tezie wręcz przeciwnej od tej, którą zamierzał wykazać; mianowicie nie tylko nie toczy się żadne postępowanie przeciwko funkcjonariuszom

publicznym, ale wręcz wykluczono zaistnienie jakichkolwiek bezprawnych działań w tym zakresie. Co za tym idzie - sformułowanie przez wnioskodawcę bezpodstawnego zarzutu o wadliwym udziale prokuratora w postępowaniu oraz złożenie zapewnienia o swojej niewinności same w sobie nie mogły stanowić okoliczności prowadzących do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania. Warto podkreślić, że twierdzenie skazanego o konieczności wyłączenia prokurator E. M. K. od udziału w sprawie nie mogło być uznane za nowy dowód w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., skoro ta okoliczność była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z 27 listopada 2020 r. wyraźnie uznał, że w tej kwestii brak jest jakichkolwiek nieprawidłowości.

Wyznaczenie zatem obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie procesu byłoby swoistym zanegowaniem sensu rozwiązania przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k., który stwarza możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie bez potrzeby uzupełniania jego braku formalnych, czyli ustanawiania obrońcy z urzędu, gdy z pisma skazanego wynika jego oczywista bezzasadność.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.